

Hartauskirjoitukset syyskuu

2.9.2026 Kiitollinen mieli kantaa

Lukiessani ensi sunnuntain Raamatun tekstejä, silmiini osui Luukkaan evankeliumin kohta 17. luvusta. Tekstissä kuvataan, miten Jeesus parantaa kymmenen spitaalista miestä.

Kohta muistutti mieleeni kansakoulun uskontotunnin. Tunnilla käsiteltiin juuri tätä kohtaa. Me lapset luokalla ihmettelimme, miten tuo kaikki parantaminen oli mahdollista. Mutta yksi seikka erityisesti jäi mietityttämään minua. Vain yksi miehistä palasi kiittämään Jeesusta parantumisestaan.

En osannut, enkä varmasti olisi uskaltanutkaan kysyä hyväsydämiseltä opettajaltamme mitään tähän asiaan liittyvää.

Usein, kun tähän kohtaan olen Raamatussa törmännyt, mieleeni on tullut tuo sama hämmästyksen tunne yhdeksän miehen kiittämättömyydestä.

Meille lapsille omassa perheessämme oli aika hienosti opetettu kiitollisuutta. Meillä oli asiat päällisin puolin hyvin. Vanhemmilla oli vakituinen työ ja elimme normaalia tuon ajan kansalaisten elämää. Ja kiitollisuus oli oikeastaan jokapäiväinen asia kodissamme.

Ruokapöydästä noustessamme kiitimme, lähinnä varmasti äitiä hyvästä ruoasta. En tiedä, ovatko nuo lapsuuden kokemukset ja asiat ja ehkä koulusta opitut asiat saaneet aikaan kiitollisen mielenlaadun. On ollut paljon kiittämistä elämästä ja sen kokemuksista.

On hyvä välillä pysähtyä hetkeksi ja miettiä kaikkia oman elämän kiitollisuuden aiheita. Mielenkiintoista on se, että kaikilla ihmisillä niitä varmasti on. Ja miten erilaisia ne voivat olla. Laidasta laitaan.

Sen vuoksi on turhaa lähteä yrittämäänäkään luetella niitä. Sitä paitsi ne ovat tai voivat olla hyvin henkilökohtaisia asioita. Sitä emme voi tietää, mitä toisen ihmisen sisäisessä maailmassa liikkuu.

Mutta on hyvä, jos ihminen osaa kiittää. Saamme ottaa vastaan elämän suuria haasteita, monenlaisia. Ja on hyvä, kun niihin suhtautuu kiitollisin mielin, niin kuin teki samarialainen mies kohdatessaan Jeesuksen.

Simo Laitila

rovasti, Huittinen

9.9.2026 Hyvä osa

Meille suomalaisille työ on keskeinen asia elämässä. Protestanttinen työetiikka on vaikuttanut meihin hyvin voimakkaasti. Erityisesti vanhemmat ikäluokat ovat oppineet työntöön merkityksen. Monet eivät osaa olla tekemättä mitään, vaan aina on oltava käsissä jotain työtä.

Monelle ahkeralle suomalaiselle saattaa tulla todellisena yllätyksenä, että Jeesus tuntui joissain tapauksissa suosittavan joutilaisuutta työteliäisyyden edelle. Ehkäpä kuuluisin esimerkki on kertomus Martasta ja Mariasta. Jeesus oli tullut vierailulle sisarusten luokse.

Sisaruksista Maria istui Jeesuksen jalkojen juurella ja kuunteli hänen puhettaan. Sen sijaan Martta palveli innokkaasti vieraita, eikä ehtinyt kuuntelemaan.

Martta tuli valittamaan asiasta Jeesukselle. Hän toivoi, että Jeesus käskisi Mariaa palvelemaan vieraita joutenolon sijasta. Mutta Jeesus vastasikin: ”Martta, Martta, sinä huolehdi ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois.” (Luuk. 10:42)

Maria oli siis valinnut hyvän osan. Hän nimittäin kuunteli Jeesusta. Se on ainoa asia, joka on tarpeen. Hengellisessä elämässä liiallinen touhuilu saattaa olla esteenä esimerkiksi Jumalan äänen kuulemiselle. Kristityn pitäisi raivata aikaa Raamatun lukemiseen ja rukoilemiseen.

Kannattaa käydä myös ahkerasti ehtoollisella. Vain näillä tavoilla me voimme kuulla Jeesuksen puheen. Vain siten me vahvistumme uskossa.

Siksi hiljentykäämme Jumalan sanan äärelle ja kuulkaamme Jeesuksen puhetta. Raamatussa nimittäin puhuu itse Jeesus, ja Hän lupaa meille hyvää. Erityisesti Hän lupaa pelastaa meidät yksin armosta. Jeesuksen luona meillä on hyvä osa, ja sitä ei meiltä oteta koskaan pois.

Jyrki Smolander

kappalainen, Huittisten seurakunta

23.9.2026 Kosketuksen merkillinen voima

Kosketuksella on merkillinen voima. Parhaiten sen merkityksen ehkä huomaa lapsissa ja vanhuksissa. Pienikin kosketus saa aikaan kehossamme reaktioita jopa huomaamattamme.

Kosketusta voidaan käyttää myös sosiaalisen vaikuttamisen välineenä. Se vaikuttaa meidän asenteisiin ja saattaa jopa tehdä meidät auttavaisemmiksi ja ystävällisemmiksi.

Kulttuuriset estot saattavat vaikuttaa todella paljon siihen, miten kukin kosketusta sietää. Ja toki persoonalliset erot myös.

Markuksen evankeliumissa on mielenkiintoinen teema liittyen aiheeseen:

”Siellä oli myös nainen, jota kaksitoista vuotta oli vaivannut verenvuoto. Hän oli kärsinyt paljon monien lääkäreiden käsissä ja kuluttanut kaiken omaisuutensa saamatta mitään apua; pikemminkin hänen tilansa oli huonontunut.

Hän oli kuullut Jeesuksesta, ja nyt hän väentungoksessa tuli Jeesuksen taakse ja kosketti hänen viittaansa. Nainen näet ajatteli: ‘Jos pääsen koskettamaan edes hänen viittaansa, niin minä paranen.’ Siinä samassa verenvuoto tyrehtyi ja hän tunsu ruumiissaan, että vaiva oli poissa.

Jeesus tunsu heti, että hänestä oli lähtenyt voimaa. Hän kääntyi tungoksessa ja kysyi: ‘Kuka koski vaatteisiini?’ Opetuslapset sanoivat hänelle: »Sinä näet, millaisen tungoksen keskellä olet, ja kysyt: kuka koski minuun?’

Mutta Jeesus katseli ympärilleen nähdäkseen sen, joka niin oli tehnyt. Nainen vapisi pelosta, sillä hän tiesi mitä hänelle oli tapahtunut. Hän tuli Jeesuksen eteen, heittäytyi maahan ja kertoi hänelle totuudenmukaisesti kaiken.

Jeesus sanoi hänelle: ‘Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut. Mene rauhassa, sinä olet päässyt vaivastasi.’ (Mark. 5: 25-34)

Nainen oli eristettynä kaikesta ja kaikista ja hän ei saanut koskea ketään. Mutta juuri kosketus sai pelot häviämään. Kosketus ei tuonut mitään pahaa, eikä hänen kosketuksensa tehnyt ketään epäpuhtaaksi.

Jeesus kohtasi tämän naisen ihmisenä ihmisten joukossa. Jeesuksen läsnäolon parantava voimakin oli ruumiillista. Sairaana tarvitsi vain koskettaa Jeesusta ja hän parani.

Kaisa Vehmaa

diakoniatyöntekijä, Vampulan kappeliseurakunta

30.9.2026 Lapsen kaltaiseksi

”Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa” (Fil 4:6-7)

Nämä jakeet tulivat mieleeni pohtiessani sunnuntaina vietettävän mikkelinpäivän sanomaa. Päivän evankeliumi (Matt, 18:1-10) asettaa esikuvaksi lapsen, joka luottavaisin ja avoimin mieli ottaa vastaan häneen kohdistuvan rakkauden.

Lapsen uskon katsotaan edustavan aitoutta, vastaanottavaisuutta ja turvallista luottamusta siihen, että hänestä pidetään huolta. Lapsen pohdinnat ovat suoria ja teeskentelemättömiä, kun taas aikuisten maailmaa värittävät huolet, monimutkaiset päätelmät ja järkeistäminen.

Lapsen usko muistuttaa siitä, mitä on olla täysin turvassa ja läsnä tämän päivän ihmeiden keskellä. Se riisuu suorittamisen vaatimuksen ja tarjoaa tilalle armollisuutta

Olemme luonnostaan taipuvaisia rakentamaan elämämme sen varaan, mitä tässä elämässä on nähtävillä. Siksi elämän kriisiajat ovat suuria pelastajia, kun yllättävät asiat horjuttavat maallisia tukipilareitamme.

Syksy muistuttaa elämän rajallisuudesta. Lyhyt elämämme on vain häivähdys iankaikkisuudesta, siksi tärkeintä on löytää uskonyhteys Jumalaan. Siksi katse on käännettävä Jeesukseen.

Kun ymmärrämme täydellisen kyvykkyytemme pelastua omiin suorituksiimme vedoten ja suostumuksemme lapsen vaatimattomaan asemaan, voimme Jeesuksen lahjoittaman uskon kautta omistaa ansaitsemattoman armon.

Raamatun ohje huolten painamalle on, että murheet saa tuoda kiitoksen kanssa Jeesuksen eteen ja jättää ne Hänen kannettavikseen. Se on vaikea läksy opittavaksi meille, jotka olemme tottuneet murehtimaan.

Mutta usko katsoo sinnikkäästi Jeesukseen ja rohkaistuu ahdistuneenakin luottamaan siihen, että armo kantaa ja Isä pitää huolen lapsistaan.

Sinikka Ritakallio,

Luottamushenkilö, Huittisten seurakunta